

РОМЪТ ВРАЧ

Имало сега един ром. Ама много беден. Няма нищо. Жена му вълна плаче:

– Абе, иди да спечелиш един лев! Какво ще ядем?

– Ех, жено.

Взел със себе си един буквар, една книга, отишъл на улицата, на пътя. Пресмятал, премятал, гледал книгата.

Едни хора пък си изгубили коня. Отишли при него.

– За какво си ти тука?

– Аз съм Врач. Каквото се изгуби, аз го намирам.

– Та такъв търсим, бе!

– Защо?

– Изгуби ни се конят и не можем да го намерим.

Е, хвърлял, хвърлял страници, прелиствал.

– Е, какво?

– Вашите коне са Вкъщи, бе!

– А, Вкъщи?

– Слушай мен, Вкъщи са!

Върнали се те – Вярно, че конете им били Вкъщи. Дали му една камара пари.

На утрото пак отишъл с книгата.

Разчуло се вече, че много знаел. Познавал.

Царят си изгубил пръстена. Да, ама прислужничката му намерила пръстена. Викнали го там. Взел, прелиствал, прелиствал страниците. Видял, че на момичето лицето му се изменило. Казал:

– Чуй! Пръстенът е в теб! Няма нищо. Вземи и направи пита и сложи пръстена вътре. Няма да се плашиш. Аз няма да те издам!

Взела прислужничката, сложила пръстена вътре в питата и занесла на царя.

Викнали Врачока.

– Къде е пръстенът, бе?

– Вътре в питата. Няма да режеш цялата пита, а само тук.

Взел царят, отрязъл.

– Е-е, браво! Отсега нататък винаги ще врачуваш! Ще гледаш.

Дал му една камара жълтици и си отишъл Вкъщи. Досега си живее, пълен с жълтици.